

Med hensyn til øvrige indkøb af kunst har Statens Kunstfonds udvalg gennem årene lagt en alsidig linje, således at forskellige kunstneriske udtryk og retninger er blevet tilgodeset, hvilket også fremgår af fondens årlige beretninger. I den forbindelse må jeg have lov til at henviser til den kronik i Politiken den 9. marts 1999, som også fru Tove Videbæk tidligere i dag har citeret, som er skrevet af Kunstfondens Billedkunstneriske Udvalgs formand, nemlig Mogens Møller, og som indeholder en programmerklæring om den alsidige støttepolitik, han gør sig til talsmand for.

Ved de udsmykningsopgaver, der gennemføres af Statens Kunstfonds Billedkunstneriske Udsmykningsudvalg, er det således, at udvalget ligesom de øvrige tremandsudvalg i Kunstfonden udpeges for en treårig periode uden mulighed for umiddelbar genbeskikkelse.

Inden for den økonomiske ramme og det krav om kunstnerisk kvalitet, som er afstukket for udvalgets virksomhed, udvælger det med stor omhu udsmykningsprojekter, der varigt bliver stående som kunstneriske udsagn i det offentlige rum, hvor vi alle færdes. Midlerne til udsmykning skal fortrinsvis anvendes til projektering og udførelse af kunstværker i og ved nybygninger og anlæg i samarbejde mellem arkitekt og billedkunstner. De skal desuden anvendes til tilvejebringelse af kunstværker i forbindelse med allerede opførte bygninger og anlæg.

Udsmykninger kan herudover ske ved tilskud til udførelse af allerede projekterede kunstværker og ved indkøb af kunstværker med henblik på udsmykning.

Men hensyn til støtte til kunstneriske arbejder ved ikkestatslige bygninger og anlæg yder fonden som hovedregel 75 pct. af de samlede udgifter, og projektet udføres i tæt samarbejde med de lokale myndigheder.

Jeg vil gerne understrege, at de statslige råd og nævn hvert år afgiver beretning om deres virksomhed, hvoraf fremgår, hvorledes midlerne til kunststøtte er blevet fordelt, og også hvem der har fået andel i midlerne. Beretningerne forelægges de respektive repræsentantskaber til udtalelser og har ikke givet anledning til bemærkninger om ensidig fordeling af midlerne til kunststøtte. De årlige beretninger er offentligt tilgængelige, således at enhver kan få indblik i, hvilke kunstnere og kunstneriske virksomheder der i årets løb er blevet tilgodeset.

Kort sagt, de principper og intentioner, som de kulturpolitiske love indeholder, er også blevet fulgt i praksis.

Sammenfattende er det min klare overbevisning, at det lovkompleks, som gennem årene er bygget op til støtte for dansk skabende og udøvende kunst, i størst mulig grad tilsikrer både saglighed, alsidighed og bredde inden for det overordnede kvalitetsbegreb, som al lovgivning om kunststøtte nødvendigvis må bygge på. Men jeg vil være villig til at indskærpe over for de respektive repræsentantskaber m.v., at de i endnu højere grad end nu skal være opmærksomme på de forhold, der omhandles i forespørgslen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for ministerens besvarelse, og jeg forstår, at ministeren også er optaget af at sikre den tilstrækkelige fornyelse i kunstindkøbene og støtten til kunstnerne og dermed forhindre den indspisthed, nepotisme og favorisering af et fåtal af kunstnere, som har været diskuteret, og jeg håber, at den enighed også kan udtrykkes i et forslag til vedtagelse senere i dag.

Efter Enhedslistens opfattelse skal politikere ikke styre eller støtte et særligt kunstsyn eller bestemte kunstneriske udtryk. Vores opgave er at sikre rammerne for stadig flere kunstneriske retninger og sikre, at udøverne kan få plads til at komme frem.

I dag er det Statens Kunstfond, museernes indkøb, Akademirådet, Center for Dansk Billedkunst, der fra det offentliges side kan sikre kunstnerne. Hertil kommer så det private erhvervsliv og de private fonde.

Det siger sig selv, at de meget få offentlige aktører bærer et enormt ansvar for at pleje de kunstneriske talenter og sikre mangfoldigheden i de kunstneriske udtryk. Og for at der ikke skal være nogen misforståelser, vil jeg også godt understrege, at det selvfølgelig også er deres opgave at støtte den elitære konceptkunst, hvor det er ideen bag kunstværket og ikke værket i sig selv, der står i centrum og derfor ofte provokerer selve kunstbegrebet. Alsidigheden i kunststøtten er helt afgørende.

Men det, som vi i øjeblikket oplever, og det er ikke nyt, er en tendens til, at der er ved at udvikles en kunstnernes overklasse. Man kan måske i virkeligheden godt tale om kunstnernes superliga, som gang på gang belønnes og støttes. Samtidig er der nede i Danmarksserien et voksende kunstnerproletariat og en mellem-